

je nemo vrnila. Šel je počasi za njo. Z mostu, ki je nosil božjo martro na sredi, je gledal za njo, kako je težko kolovratila proti Gaštejju. Opoteka se, šepa. Čovelj jo je ožulil. Ne joče. Le ustnice je stisnila. Trpke ustnice, ki bole kot rana...

* * *

Skrivnostno bolno šelestanje samotnega hrasta v jesenski noči. Nekaj strašno ne-

Skrivnostno bolno šelestanje v listju samotnega hrasta sredi jesenske noči. Šumenje neznane reke, pesem nemih ust.

»Kar pa je vmes, vmes... med rojstvom in smrtjo... Kar je vmes, vmes, vmes...« In odgovora ni...

* * *

Pa mora Simon v sanjah vendar verjeti, da sanja in ne sanja, da čuje in ne čuje,

VLADIMIR KIRIN: PRI SIROMAKU.

znanega, nekaj samo davno v sanjah spočetega vstaja v zavest. Čuden strah. Nekoč se je obudil dojenču, ko se je vzdramil in ni bilo matere ob njem. Potem še enkrat. Sredi bolezni v Ljubljani, v devetnajstem letu. Brezkončna omotična groza pred nepoznanim breznom brez dna, pred smrtjo. Občutje v Meglenici šestinpetdesetega lista v trinajstem tečaju Novic. Strah zibelj, strah smrtnih postelje. A kaj je vmes?

da je res in ni res, in da so se ustnice zgibale svetemu Krištofu na cerkvenem zidu v Drulovki. Oči so oživele in čakajo za šumenjem iz nevidne reke, ki šelesti skozi jesensko hrastičje sredi polnoči.

»Med zibeljo in gomilo, kar pa je vmes, vmes, vmes...«

Prelivajoče se šelestanje vetrov v jesenskih hrastih je utihnilo. Čudo živi. Sveti Krištof v Drulovki je spregovoril, vprašal: